

RECULL DE PREMSA

26/09/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
26/09/13	JUAN CARLOS ESTÉVEZ: "LA FUTURA LEY DE PROFESIONALES NOS HARÁ RETROCEDER 30 AÑOS" / CINCO DIAS	4	1
26/09/13	ENTREGUEN ELS GABINETS DE COMUNICACIÓ / EL PUNT AVUI	5	1
26/09/13	ELS ADVOCATS, CONTRA LA REFORMA DELS COL·LEGIS / SEGRE	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
26/09/13	ELS ALUMNES DE COMUNICACIÓ DE LA UAB COBRIRAN PER A LA XARXA EL QUE PASSI AL CAMPUS / ARA	8	1
26/09/13	LA TINTA INVISIBLE DE JOSEP JANÉS / EL PAIS (ED. CATALUNYA) QUADERN	9	3
26/09/13	TOPICLY O EL PODER DE LA IMAGEN / LA RAZON	12	1
26/09/13	QUÉ HAY DETRÁS DEL ALZA DE MEDIASET Y ATRESMEDIA / EXPANSION	13	1
26/09/13	REMATANT 'DEXTER' / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	14	1
26/09/13	'EL MUNDO' LAMENTA LA NO IMPUTACIÓ DE CAMPS I BARBERÁ / ARA	15	1
26/09/13	CANTIZANO, LA NUEVA VOZ DE CADENA DIAL / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	16	1
26/09/13	ANTÓN CASTRO GUANYA EL PREMI NACIONAL DE PERIODISME CULTURAL / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	17	1
26/09/13	EL EQUIPO DE FÚTBOL DEL CEUTA VETA A LOS PERIODISTAS / DIARI DE TARRAGONA	18	1
26/09/13	JEFF BEZOS: LOS PERIÓDICOS SE CONVERTIRÁN EN «ARTÍCULOS DE LUJO» / LA RAZON	19	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

“La futura ley de profesionales nos hará retroceder 30 años”

JUAN CARLOS ESTÉVEZ

Presidente del Consejo General de Procuradores

El representante de los 10.000 procuradores españoles afirma que el anteproyecto de Ley de Servicios y Colegios Profesionales quebrará la eficacia del sistema de notificaciones judiciales y aumentará los retrasos

NATALIA SANMARTÍN FENOLLERA Madrid

Desde que el anteproyecto de Ley de Servicios Profesionales fue llevado a Consejo de Ministros, las protestas de unos y otros colegios se han sucedido. En el caso de los procuradores, cuyo Consejo General acaba de remitir un informe con su opinión sobre el texto al Ministerio de Economía y Competitividad, ya son 60.000 los escritos de rechazo enviados a título personal al departamento que dirige Luis de Guindos. El presidente de los procuradores españoles desgrana, con cifras en la mano, las razones por las que el colectivo reclama una modificación del anteproyecto.

PREGUNTA. El rechazo de los procuradores al anteproyecto de ley que liberalizará los servicios profesionales es tajante. ¿Cuáles son sus argumentos para oponerse al texto?

RESPUESTA. Nosotros no podemos discutir, sino apoyar, al Ministerio de Economía al querer liberalizar los mercados y modernizar la economía. Pero cuando se aborda una reforma hay que ser cuidadosos, porque a veces para arreglar un problema se crea otro. La justicia española tiene problemas, pero también tiene aspectos que funcionan bien. Las notificaciones –casi 50 millones al año– de los tribunales a los procuradores se producen prácticamente sin incidencias. Quebrar esa eficiencia e implementar algo más costoso no es una buena idea.

P. Pero el texto se ha presentado como fruto de los requerimientos de la legislación europea.

R. Sí, el ministerio alega que se trata de un tema comunitario. Yo soy consciente de que la UE presiona para liberalizar el mercado de servicios profesionales y me parece muy bien. Pero nosotros también tenemos información sobre Europa y sabemos que no hay nada en esas indicaciones que se refiera a los procuradores en el sentido que recoge el anteproyecto, sino todo lo contrario.

JUAN LAZARO

P. ¿Cuál es la principal modificación respecto a la profesión?

R. En líneas generales, establece que los abogados podrán realizar las funciones de representación que ejercen los procuradores, aunque no la función pública. Los procuradores, a su vez, pueden llevar la defensa, además de la función pública y la representación. No se trata de una buena reforma, porque nos retrotraerá a 30 años atrás.

P. ¿Por qué?

R. Voy a darle unos datos. Solo por vía telemática, el año pasado se realizaron 20 millones de notificaciones. De ellas, el 99% fueron recibidas por procuradores; el resto, por la fiscalía, abogados del Estado, y hay unas 1.300 recibidas por abogados. Si lo que propone Economía sale adelante, a los 10.000 procuradores que estamos dados de alta en el sistema telemático de notificaciones se unirán 140.000 abogados. El sistema no tiene capacidad para semejante avalancha. Para que todos los procuradores hayamos conseguido el acceso ha hecho falta esperar nueve años.

P. ¿Y en el caso del papel?

R. Más de la mitad de los 50 millones de notificaciones que los procuradores

Economía alega que se trata de un tema comunitario, pero no hay nada en ese mandato que se refiera a lo que propone la ley”

“La reforma provocará más retrasos en la administración de justicia. Los perjuicios serán para nosotros y los ciudadanos”

recibimos al año corresponden a Madrid y son todavía en papel. Los 67 colegios de procuradores tienen sus propias instalaciones para recibir esas notificaciones. Eso mismo, trasladado al enorme colectivo de abogados de Madrid, supondría habilitar otras instalaciones. Además, en los salones de notificaciones de los procuradores, los empleados los pagamos nosotros. Si los abogados no están dispuestos a sumir esos costes, tendrá que hacerlo la Administración. Pero aun en el caso de que estén dispuestos, ¿cuánto cree que se puede tardar en poner todo esto en marcha? El texto dice que la medida no entrará en vigor hasta que los abogados tengan instalaciones y acceso al sistema. Ello provocará retrasos y perjudicará a la administración de justicia.

P. ¿Qué opina el Ministerio de Justicia de todo esto?

R. Justicia conoce estos problemas y los entiende. Lo que reclamamos ahora es un diálogo con el Ministerio de Justicia sobre el texto, queremos que se sienten con nosotros a hablar de todas estas cuestiones. Porque los perjuicios de este anteproyecto no son solo para nosotros, son también para los ciudadanos.

“Sin seguridad jurídica no hay inversión”

Los procuradores descartan la posibilidad de que la reforma que plantea Economía sea un primer paso hacia una futura fusión de las profesiones de abogado y procurador. “Yo pienso que no. A nosotros no nos interesa ni creo que interese a los abogados”, señala Esté-

vez. El presidente del Consejo General de Procuradores insiste en la necesidad de abrir una línea de diálogo con el Ministerio de Economía. “Nosotros calculamos que, en total, contando procuradores, empleados y familias, son casi 100.000 las personas afectadas di-

rectamente por este anteproyecto. Hemos puesto a disposición de los ciudadanos nuestros medios telemáticos y ya llevamos 60.000 escritos dirigidos al Ministerio de Economía manifestando oposición al texto”. Estévez recuerda que el derecho a la justicia es un

derecho fundamental y que “no todo puede someterse a un criterio económico”.

Para el presidente de los procuradores españoles, la seguridad jurídica debe primar a veces sobre los criterios económicos. “Y aquí es importante matizar que lo jurídico no es lo judicial. Lo

jurídico puede ser objeto de regulación económica; mientras que en lo judicial eso es importante, pero no es lo primero. Tanto es así que la seguridad jurídica juega un papel importantísimo en la economía. Sin seguridad jurídica no hay inversión”.

COL·LEGI DE PERIODISTES

Entreguen els Gabinetes de Comunicació

El jurat de la cinquena edició dels premis Gabinetes de Comunicació del Col·legi de Periodistes (CPC) ha decidit distingir els periodistes de fonts de la Unió d'Empresaris de la Construcció de Girona (UEC) en la modalitat de pla de comunicació. El jurat ha valorat "l'encert, l'oportunitat i l'èxit" de la campanya *A casa teva no te la juguis*. També s'ha

premiat la cooperativa Suara, quant a estratègia de comunicació interna, i l'Ajuntament del Prat de Llobregat, pel que fa a creativitat i innovació per la feina feta durant la Fira Avícola. Els guardons es lliuraran al novembre en un acte a la seu del col·legi. Un any més, el premi a la millor gestió de comunicació de crisi ha quedat desert. ■ REDACCIÓ

NORMATIVA

Els advocats, contra la reforma dels col·legis

LLLEIDA | El Consell de l'Advocacia de Catalunya, que representa els 14 col·legis d'advocats catalans, va denunciar ahir que la nova llei de serveis professionals que prepara el Govern central és "intervencionista" perquè pretén establir els codis deontològics de la professió.

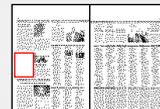
El consell ha presentat aquesta setmana un plec d'alegacions contra l'avantprojecte, que estableix un nou marc general per regular l'accés i l'exercici de les activitats.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

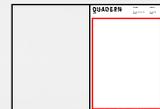
SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

■ Els alumnes de Comunicació de la UAB cobriran per a La Xarxa el que passi al campus

Un acord entre la facultat de Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona i La Xarxa permetrà que a partir d'ara els estudiants de la facultat s'encarreguin de cobrir els fets d'interès periodístic que tinguin lloc al campus i enviar-ne les notícies elaborades a La Xarxa. A més, els alumnes podran utilitzar les imatges gravades per les televisions adherides a la plataforma en les seves pràctiques.

Llom d'un dels llibres que edità Josep Janés als cinquanta. Els detalls i el disseny feien sempre fàcilment reconeixible el seu segell.

La tinta invisible de Josep Janés

Una biografia recupera la moderníssima tasca d'un editor oblidat a Catalunya i Espanya

Carles Geli

El 13 era el seu número de la sort. Quan anava al banc es feia acompanyar sempre per un home que havia nascut el 1913 i que tenia 13 germans; i ell havia nascut l'1 del 9 de 1913. Mal gestor? Va publicar durant més de 25 anys, no deuria ser tan tonto... Feia de tot per poder editar, que era la seva passió. Per això sempre tenia la pilota a l'aire; durant la Segona

Guerra Mundial no va pagar drets d'autors estrangers i el seu despatx el tenia al quarto de la planxa de casa seva al carrer Muntaner, 316; l'estructura empresarial era mínima, tot en pla casolà; les seves filles recorden que a casa vivien bé però molt al dia... En qualsevol cas, aconseguia sempre els crèdits dels bancs pels bons contactes que hi tenia des d'abans de la guerra...". Ho diu l'editor i estudiós del gremi Josep Mengual

tot definint un autèntic personatge, Josep Janés i Olivé, editor emergent a Catalunya dels anys trenta i amb xofer a l'Espanya autàrquica dels quaranta, que acabaria posant les bases d'un futur imperi editorial, Plaza & Janés. Un home culte i empresari triomfador ja abans de la Guerra Civil, barrejat, però, amb històries de superstició gairebé infantil i amb la llufa de mal gestor. Conegut però gairebé silencià, com si

hagués treballat amb tinta invisible. La vida de Janés en part va ser sempre així, a dues tintes, com les que emprava en molts dels seus llibres. Per això, Mengual ha titulat la primera biografia completa d'aquest personatge *A dos tintes. Josep Janés, poeta y editor* (Debate), una documentada manera de mirar una trajectòria ja centenària però encara sense reconeixement institucional.

PASSA A PÀGINA 2

VE DE PÀGINA 1

►Un nen precoç. "Era àgil, nerviós i viu com una centella", descriu Agustí Esclasans el jove Janés, que a mitjan anys trenta ja *turtuleja* al cafè Euskadi, figura a l'alça i ja reconeguda en l'àmbit cultural català. Era la culminació natural d'aquell nen precoç que, segons els mestres, va aprendre les primeres lletres tot sol, acostumat a espavilar-se perquè, nascut a Collblanc l'I de setembre de 1913, des dels cinc anys era orfe de mare, la mateixa edat en què està datat un text seu com *La di-da*. Només tres anys després, amb vuit, sorgirà el poema *Nostra pàtria*.

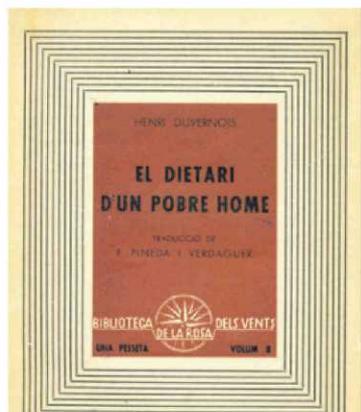
El nen prodigi que també es dedica a fer revistes infantils, on no es deixa la *taqueta* amb les "juntres de publicació", deixarà els seus estudis de comerç per entrar a la banca i anar llançant publicacions de cert caràcter catalanista ("revistes fetes en plan colla de barri", admetrà), demostrant una capacitat organitzativa notable. El primer producte seriós serà *Branques d'Oliviera* (futur òrgan de la parròquia de Sant Ramon de Collblanc) i el segon, *Bandera*, creada a final de 1930, amb *nois de barri* com Avel·li Artis-Gener, al pare del qual comprava llibres. El futur Tisner és qui li presentarà un tal Pere Calders.

Janés traspua tinta per tot arreu perquè des de 1929 fa totes les feines possibles a la impremta Favència. I, traient el temps de no se sap on, compagina i fa també de cap de redacció de *Flama*, revista de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJCC), única militància coneguda de Janés a

col·laboradors no cobrarien fins que hi hagués beneficis. A final de 1933, és clar, ja no hi havia diari, però el precoç Janés ja estava fet i dret.

►L'armari dels amics. La combinació *molt amic dels seus amics* i el fet de venir d'una família força religiosa expliquen moltes de les decisions que Janés va prendre a la vida. Per exemple, amb la presència d'ell i la seva dona (Esther Nadal, casats discretament el 1937 a casa seva) al judici el 1938 contra el falangista Fèlix Ros per espia, tal com el desembre de 1936 havia intervingut per evitar la condemna a mort del també dirigent falangista Luys Santa Marina (amic de tertúlia a El Oro del Rhin), tot impulsant una comissió d'intel·lectuals per aconseguir l'indult.

El paradigma de la seva manera de fer és el famós armari que tenia a la seva editorial, on guardava versions catalanes d'obres que encarregava tot i que sabia que la censura mai no li deixaria publicar; o obres abocades a altres llengües sabent de la imperícia del traductor. Era la seva manera d'ajudar gent que estava, per raons polítiques, molt en precari, com ara el poeta Joan Alavedra, el mateix Esclasans, Víctor Alba (que treballava per a ell des de la presó Model); però també Carles Riba (que traduirà al castellà) i Josep Maria López-Picó, els seus fars poètics d'abans de la guerra i que treballaran amb pseudònim. Resultat: es parla de gairebé 500 originals guardats, una esgarriosa inversió d'un milió de les pesettes de l'època.

Un clàssic de Quaderns Literaris, amb els requadres.

►La poètica de la tinta. El 6 de maig de 1934 Janés guanyava la Flor Natural dels Jocs Florals, amb la composició *Tu i Il·lusió del teu vestit de núvia*, poemes amorosos. La delicadesa del poeta va impregnar la seva tasca editorial: edicions a dues tintes, tipografia exquisida, grans il·lustradors, inesperats exemplars de bibliofília els anys quaranta, ús de paper de barba i de bíblia... El zenit de la seva tasca,

abans de la guerra, seran els Quaderns Literaris, nascuts el 12 d'abril de 1934. De periodicitat setmanal (els dijous), la col·lecció que s'havia de dir *La Setmana Literària* seria d'una modernitat brutal: s'avançava als imminents llibres de butxaca, tot apareixent pocs mesos abans que els famosos volums de Penguin, i també d'una qualitat editorial "molt superior a l'Austral de tres anys després", defensa Mengual.

L'equilibri entre tradició i modernitat en aquells moments: hi seran Katherine Mansfield, André Gide, Eugene O'Neill i un Ernst Hemingway en la que segurament és la primera traducció en una llengua peninsular. En poc més d'un any això quedarà salpebrat —a banda de clàssics com Stevenson i Poe i Pushkin, traduït pels

grans autors d'aquí del moment— per nous talents catalans, com Calders o un Francesc Trabal relançat i punta de llança dels moderns del Grup de Sabadell.

La fórmula és clara: clàssics universals afegits a noves veus i valors de nivell literari alt, combinat amb l'obertura als gèneres de qualitat (humor, policíac...). Just abans de la Guerra Civil, el de Janés era doncs un projecte d'indústria editorial homologable amb Europa que permetia eixamplar la base de lectors en català. La tasca culminaria amb l'edició de la revista *Rosa dels Vents* l'abril de 1935, fita periodística seva: 50 planes, portada a color i una manera de tenir lligats noms dels Quaderns Literaris com Martí de Riquer, Josep Sol, Joan Teixidor, Josep Palau i Fabre..., que serien el contrast generacional d'autors que també hi col·laboren, com ara Riba, Ventura Gassol, el també feixista Ros...

Janés va aguantar en plena Guerra Civil, malgrat tot: per la Fira del Llibre de 1937 traurà

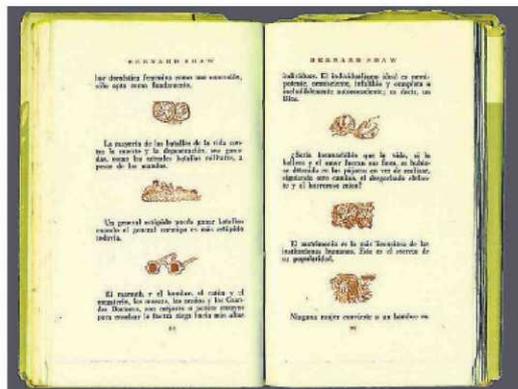
cinc llibres, tot i que la col·lecció li costava de producció un 800% més que quan l'havia començada tres anys abans. Manté Mengual que, amb Proa i Barcino, va aguantar el llibre en català fins al 1939. Aquest coneixement del *metier* va fer que el Departament de Cultura de la Generalitat el reclutés per als seus famosos Serveis de Cultura al Front, dirigint la revista *Amic*, adreçada als combatents. Sí, havia assolit un *know-how* editorial com pocs, una experiència que exportaria a les seves iniciatives de després de la guerra: reducció al màxim de costos i preus de venda molt ajustats, pla de publicació a mitjà i llarg termini, intents de fidelització dels lectors amb campanyes de subscripció, autors que amortitzaria col·locant en dues col·leccions diferents i una continuïtat amb uns determinats noms i una manera de treballar, filosofia hereva de l'esperit del seu amic Eugeni d'Ors.

►Es refia de Janés? "Espriu,

Agustí, Rosselló-Pòrcel, Teixidor... Tots estan tenint els seus homenajes, i Janés no. Per què aquesta diferència de tractament institucional?, lamenta Mengual després d'haver dedicat gairebé 10 anys a treballar la figura del poeta i editor i conduir avui una taula rodona a la biblioteca Sagrada Família de Barcelona, amb l'editor Jorge Herralde i l'altra gran biògrafa de Janés, Jacqueline Hurlley. Potser hi respon, tàcitament, des del seu llibre. Janés és la suma d'un notable cristianisme, d'una fidelitat a la República (per ser la legalitat vigent) i un fervor catalanisme. En qualsevol cas, és un home d'ordre, més proper a la Lliga o entre Acció Catalana i Unió Democràtica de Catalunya que no pas a Esquerra Republicana. Tot i que als inicis de la guerra el van a buscar a casa les forces revolucionàries, treballarà per al conseller de Cultura Carles Pi i Sunyer, amb el cotxe del qual sortirà de Barcelona el 24 de gener de 1939 camí de l'exili a Paris.

En els cercles catalans es creà als 40 un "recel injustificat" envers Janés, segons el biògraf

banda de l'Agrupació d'Escriptors Catalans (d'UGT) quan la guerra. La FJCC seria cabdal: Fèlix Millet i Maristany, que hi era, li presentà l'industrial Xavier Tusell, que estava catalanitzant el *Diario Mercantil*. Quan això passa, l'1 de febrer de 1932, Janés hi apareix com a cap de redacció, però n'és moralment el director. En tancar el diari, sorgirà l'exceptional capacitat d'engrescar de Janés: convenç l'industrial de fer un altre diari, *Avui*, tot pactant que els l'notipistes i alguns redactors i

Hi serà per poques setmanes: aconsellat pel seu amic D'Ors, tornarà a Espanya per Sant Sebastià. Tot i que Ros i Santa Marina li donaran suport tornant-li el favor, serà detingut, jutjat i, segons algunes fonts, condemnat a mort. L'episodi és obscur, però com a mínim passa quatre mesos a la Model. Per guanyar-se la confiança del règim, se li recomana que escrigui articles contra l'etapa republicana. Així ho farà, en uns textos exculpatoris on recordarà el seu ajut als amics falangistes i defensarà la figura dels "tibios".

De tot plegat, a banda que la seva represa com a editor serà tot col·laborant amb l'editorial Yunque de Juan Ramón Masoliver —en la col·lecció Poesia en la Mano, amb el seu amic Ros, amb qui després crearà el segell Emporio—, en quedarà un Janés escaldat que, fruit de la seva bonhomia o de la necessitat de càlcul, finança amb 500 pessetes de 1942 les classes clandestines de Literatura Catalana i

Tot Josep Janés es pot reduir a aquestes cinc imatges: treballant tot sol al despatx, als anys cinquanta, per la mateixa època que està amb Eugeni d'Ors, el pensament del qual l'influirà molt i qui, a més, l'ajudà a passar-se al bàndol franquista el 1939. Tot es va trencar llavors, malgrat que ell mantingué lligams, com amb Sebastián Juan Arbó, junts en un viatge a Sant Carles de la Ràpita als anys trenta (l'editor és dret assenyalat amb el dit; Juan Arbó és el de les cames encreuades). El de Janés havia estat el món dels escriptors catalans, com mostra el sopar d'un grup d'ells (al davant Agustí, Teixidor, Riquer i Palau i Fabre; Janés, dret al final, amb ulleres). Però el nexa de tot plegat van ser, sempre, edicions ben acurades, com l'interior de la sèrie *Las quintaesencias*, de Bernard Shaw, de 1942. / DEBATE

d'Història de Catalunya que comparteixen Jordi Rubió i Ferran Soldevila, respectivament.

No és un membre de la resistència catalana, però hi té contactes. Però és el mateix Janés que, en paral·lel, manté la "tertulia de los sabios" els dissabtes dels anys quaranta a casa de Javier de Salas, amb Masoliver, Ridruejo, Guillermo Diaz-Plaja, Santa Marina... Potser tot plegat explicaria parcialment la negativa que Janés rep de gent com Josep Maria de Sagarra, Josep Pous i Pagès o Palau i Fabre de fer una revista en català acceptada pel règim. El possibilisme d'un Janés que es fa amb qui es fa i comença a construir un negoci de cert volum publicant en castellà "crea un recel injustificat en els cercles catalans de dins i fora del país, fet al qual no ajudarà la seva actitud extravertida", resumeix, un cop acabat el llibre, Mengual.

►Una lluita planetària. Janés lluitarà com sempre per fer-se un

lloc en l'edició en castellà en la dura postguerra. Ho aconseguirà relativament de pressa, posant mig peu a Madrid amb l'editorial Emporio, amb D'Ors i Cossío d'assessors àulics, un segell que comparteix amb l'amic Ros, el qual, després d'unes diferències, marxarà per crear Tartessos. Janés agafarà embranzida publicant un seguit de segells, cada cop més populars i ben fets: Pal·las (amb obra de Baroja) i Ediciones de la Gacela (ambdues el 1941), Ànfora i Lauro (ambdues de 1942, l'última amb una producció de 50 títols anuals ja el 1946)...

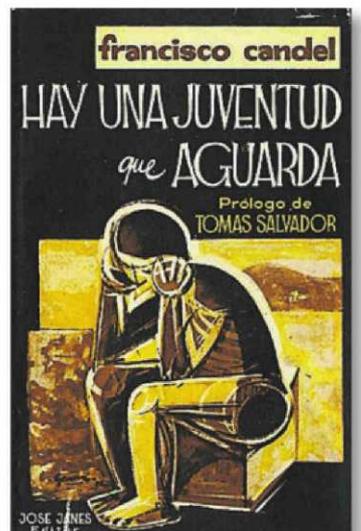
Comparar el catàleg de l'obra feta per Janés abans i després de la guerra, en català i castellà, demostra un fil conductor clar, a vegades gairebé com un picar d'ullet (la col·lecció La Rosa de Piedra que evoca la biblioteca Rosa dels Vents, continuació dels Quaders Literaris i que acabà donant el nom de l'editorial que creà el 1936). La continuació serà tal que acabarà creant un cànon ben particular: Chesterton, Maurrois, Baring, Bontempelli, Hamsum, Wodehouse (contra la penúria de la postguerra obrirà diverses col·leccions d'humor, com Al Monigote de Papel)...

Janés acabarà creant, al llarg de la seva vida, 12 segells, amb gairebé 71 col·leccions i es calcula que uns 1.600 títols. Per aquestes xifres l'acusaran d'editar una mica "a perdigonades". Malgrat

aquest mai podrà recuperar, tot i que ho intentà. "Hi hagué un xoc de personalitats: Janés construeix el seu catàleg a partir de traduccions, és un home que té els dits bruts de tinta perquè co-neix l'ofici des de baix; Lara representa tot l'oposat".

També sembla que va amb el peu canviat en l'edició en català. El 1946 es dona el permís per publicar en aquesta llengua, però no traduccions. Janés veurà com editors com Josep Maria Cruzet i Antoni López-Llausàs se li avancen. "En aquell moment estava treballant fort en la seva expansió a l'Amèrica Llatina; d'altra banda, creia que la gent recordaria el prestigi de Rosa dels Vents, que volia reprendre el 1947, però hi havia hagut una guerra pel mig, va perdre tot l'any 1946 lluitant amb la censura pels títols d'alguns amics, hi ha qui el veu sospitós de ser del règim i, en definitiva, l'estocada seria deixar escapar les *Cròniques de la veritat oculta*, els contes de Calters que va tenir a l'abast.

►Un home bo. Janés feia 1,75 d'alçada, pesava 80 quilos, calçava un 47, fumava ros, era del Barça i quan anava al camp baixava als vestidors i regalava llibres als jugadors, en una estratègia visionària. De verb fàcil i tracte encantador, si políticament no es comprometia gaire a partir de la guerra, si que ho feia amb la gent de

Sobrecoberta d'un llibre de Candel, autor de la casa.

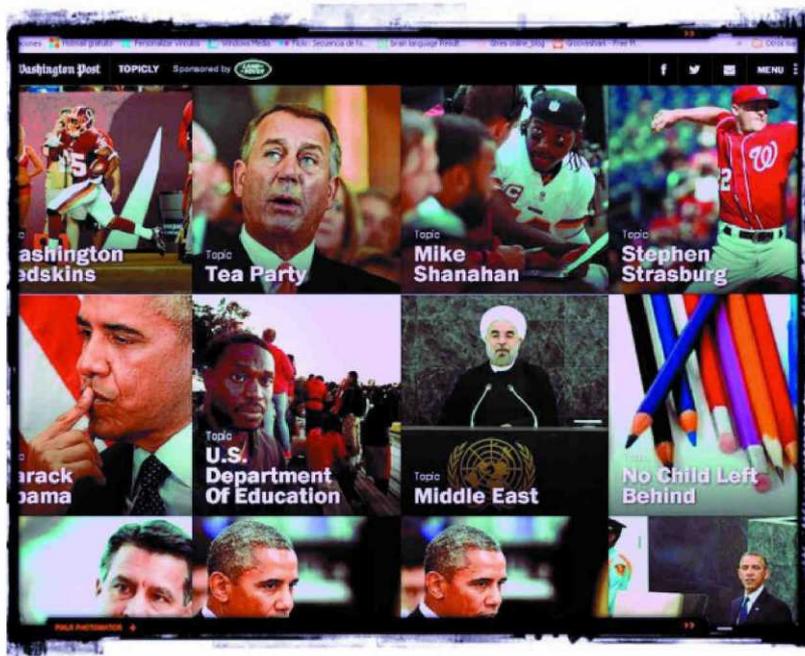
Fort en autors de fora, arribà tard a la represa en català i no consolidà un catàleg de castellans

les lletres i els seus. Veí de Pedralbes, arribà a ser propietari de sis bons cotxes i amant de la bona taula. La combinació el portà a morir el 1959 amb 46 anys en un accident de cotxe, a 138 quilòmetres per hora, quan anava amb uns amics a fer una calçotada. Treballava en una col·lecció de llibres de narrativa amb fotografies (a l'estil Sebald?) i havia arribat a un acord amb l'editor Joan Sales per publicar en castellà els llibres de Club Editor. Allò del número 13, és clar, no li calia.

TOPICLY O EL PODER DE LA IMAGEN

Ángel VALLE

«The Washington Post» ha utilizado el tirón de los contenidos audiovisuales para lanzar una nueva función de lectura on-line

Que una imagen vale más que mil palabras, mal que nos pese en muchas ocasiones a los periodistas que trabajamos en prensa, es una realidad. Y es que la fuerza de una fotografía o de un vídeo es capaz, la mayoría de las veces, de arrastrarnos a su contemplación, de atrapar nuestra mirada e impactarnos. De hecho, la fotografía se ha hecho un hueco cada vez mayor en los periódicos impresos y las ediciones digitales dan cada vez más importancia a las galerías de imágenes y al vídeo, una forma de atraer audiencia incluso entre aquellos poco dados a la lectura.

Y precisamente para aprovechar este tirón de los contenidos audiovisuales, el diario estadounidense «The Washington Post» acaba de lanzar Topicly, una nueva función de la lectura tanto en su web como en su sitio móvil. Se trata de una iniciativa diseñada para que los lectores puedan, de un vistazo, ponerse al día con las noticias más destacadas.

El diseño es básico y sencillo, con una presentación en forma de tabla, con una veintena de celdas, que combina imágenes y titulares genéricos a modo de etiquetas con los contenidos

más importantes del momento: «Ataque terrorista»; «Armas nucleares»; «Crecimiento económico»; «Fuerzas de seguridad»... cada uno de los cuales se convierte, al pinchar, en un pequeño contenedor de noticias relacionadas con dicha temática, repitiendo un esquema parecido. Toda la colección de contenidos se actualiza cada 15 minutos y las informaciones permanecen hasta 72 horas.

Sin embargo, la ventaja de Topicly es que no se trata de un producto paralelo a la edición digital de «The Washington Post», sino complementario, ya que, al final, se nutre de las propias informaciones del diario y cada una de las celdas enlaza con la edición digital normal, de modo que también se convierte en una fuente de tráfico para la web.

Por tanto, tampoco supone una carga de trabajo adicional para los redactores, pues se trata de una aplicación que se alimenta de un algoritmo. De hecho, en un futuro también está previsto que se incluyan

contenidos de redes sociales y la posibilidad de interactuar con los periodistas del medio.

Topicly también sirve de soporte publicitario siguiendo el mismo esquema de diseño y, de hecho, algunas de las ventanas temáticas son patrocinadas.

Es difícil saber si se trata de una aventura aislada o si estamos ante una tendencia, pero, sin duda, los responsables digitales de «The Washington Post» han sabido ver el éxito de productos como Feedly o Flipboard, de cuyo diseño también bebe Topicly. Se trata en ambos casos de agregadores de contenidos en función de las preferencias de cada lector capaces de «construir» una publicación personalizada con una interfaz muy cuidada e intuitiva. Además, se trata de aplicaciones gratuitas, pensadas inicialmente para las tabletas y demás dispositivos móviles, aunque, en el caso de Feedly, también tiene una versión para ordenador.

Estaremos muy atentos a la evolución de Topicly, que ha visto la luz esta misma semana, para verificar si ha contado con la aceptación de los internautas y para saber si otros medios siguen su estela y toman iniciativas similares.

Está previsto que se incluyan contenidos de redes sociales y el hecho de poder interactuar

Qué hay detrás del alza de Mediaset y Atresmedia

SUBEN UN 68% Y UN 137% EN 2013/ Han recogido en bolsa la perspectiva de mejora en la publicidad, pero su alza es excesiva y cotizan un 27% por encima de su precio objetivo.

D.Esperanza. Madrid

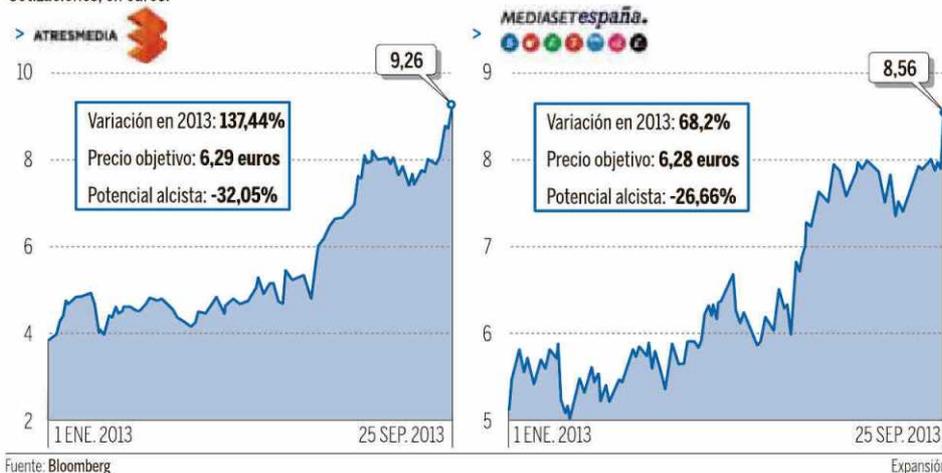
Las cadenas de televisión pisan fuerte en bolsa. Mediaset y Atresmedia avanzan un 68,2% y un 137,44% respectivamente en el año, con lo que lideran los avances del Índice General, que sube un 13,8% en 2013.

Ayer, los dos valores también destacaron en el parqué en positivo: el primero subió un 5,13% y encabezó las alzas del Ibex, mientras que Atresmedia se anotó un 2,89%. Un informe positivo de UBS sobre ambos valores, en el que recomendó comprar estas compañías, dio una nueva alegría a sus cotizaciones. Gracias a estas subidas, Mediaset cotiza en su nivel más alto desde febrero de 2011, en los 8,56 euros; mientras que Atresmedia ha vuelto a su cota más elevada desde 2007, en los 9,26 euros.

Los analistas creen que las cadenas de televisión han cotizado en positivo las perspectivas de una mejora en el mercado publicitario. "Las fuertes revalorizaciones que han registrado reflejan la anticipación de una mejora del ciclo económico durante los próximos trimestres. Esta mejora esperada tendría un impacto directo en la inversión del sector publicitario y, consecuentemente, en los ingresos esperados en ambas compañías", explica Borja Mijangos, analista de Interdin.

ESCALADA VERTICAL

Cotizaciones, en euros.

Fuente: Bloomberg

Expansión

EL SECTOR

El buen tono de las cadenas de televisión españolas es compartido por sus competidores en Europa. El sector de medios de comunicación del DJStoxx600 sube un 22,93% en lo que va de año y cotiza en los máximos desde mayo de 2007.

Sin embargo, estas perspectivas son demasiado optimistas, según los expertos, que creen que las compras especulativas también están de-

trás de estos fuertes movimientos. "El aumento publicitario no se ha producido de forma contundente aunque sí que se ha visto un freno en las caídas, algo que no justifica el rally vertical de estas compañías en el parqué", afirma Iván San Félix, de Renta 4.

Por otro lado, los analistas creen que aunque sí que es cierto que las cadenas de televisión gozan de un oligopolio en España, debido a que TVE seguirá sin emitir publicidad, creen que la batalla por la audiencia continuará siendo decisiva y que sus cuentas seguirán mostrando la debilidad publicitaria en España, derivada del bajo consumo.

En este contexto, "Mediaset está mejor preparada para

invertir en nuevos programas con los 70 millones de euros de caja que tiene; frente a la deuda de 154 millones de Atresmedia tras la compra de LaSexta", dice San Félix.

Con todo, las firmas de inversión creen que estos valores sólo son aconsejables para inversores con un perfil alto de riesgo ya que no descartan que puedan vivir una corrección a corto plazo. Al menos un 54% de los expertos aconseja su venta, frente al 17% que recomienda la compra de sus títulos, según el consenso recogido por Bloomberg. Mediaset y Atresmedia cotizan un 27% y un 32% por encima del precio objetivo que les otorgan de media los expertos.

MITJANS

CRÍTICA DE TV

Fernando de Felipe

Rematant 'Dexter'

Com tots els serièfils del món mundial saben (i molts pateixen en silenci), donar la carpetada definitiva a una sèrie és gairebé tan difícil com presentar-la en societat per primera vegada a través del seu episodi pilot. Finals absurds, anticlimàtics, contradictoris, forçadíssims, en fals i fins i tot gratuïts n'hem tingut, fins i tot per casa nostra, de tota mena: *Perdidos*, *Expediente X*, *El barco*, *Los Serrano*, *El internado*, *Hospital Central*, *Prison break*, *Dawson crece*, *Dinosaurios*, *Roseanne*, *Battlestar Galactica*, *Fringe*... La llista és tan llarga com recurrentment actualitzable *pro bono publico*.

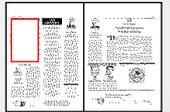
Brillants cadascun a la seva manera, encara que no exempts de polèmiques, desacords i agres debats a fons perdut, van ser els finals de *Los Soprano*, *Twin Peaks*, *Friends* o *House*. Per haver-n'hi,

n'hi ha hagut de tan (est)èticament coherents com el de *The wire*, tan emocionalment colpidors com el d'*A dos metros bajo tierra*, tan entranyables com el de *Cheers*, tan incondicionalment seguits com el de *M*A*S*H* (105 milions d'espectadors el 1983), tan metaficcionalment desconstructius com el de *Luz de luna*, tan enginyosos en el seu moment com el d'*A cor obert*, tan iconoclàstics com el de *Seinfeld*, tan dramàticament temperats com el de *Friday night lights*, tan històricament oportuns com el de *Rescue me*, i tan absolutament rodons, inexorables i demolidors com el de *The shield* (per qui això firma, i en espera del que passi d'aquí a tot just quatre dies amb *Breaking bad*, el millor de tots amb diferència).

L'última d'abaixar el teló ha estat, aquesta setmana, l'erràtica *Dexter*,

una sèrie autènticament *de culte* que, tot i que no va poder començar millor, va acabar perdent molts dels seus més fidels seguidors en convertir-se, temporada rere temporada, en una gens risible caricatura de si mateixa. De fet, el seu anheladíssim capítol final no podia haver estat més corrent, conformista i insubstancial, a anys llum del que s'hagués merescut una història tan revolucionària i políticament incorrecta en els seus orígens com la d'aquest assassí en sèrie que s'ha fet forense (o viceversa).

Vista en perspectiva, es fa inevitable lamentar que les aventures del turmentat Dexter Morgan no s'acabessin realment al final de la seva extraordinària quarta temporada. Arribar a la vuitena ha estat, senzillament, allargar innecessàriament la seva agonía. Així com la de tots els seus resignats seguidors.

pareumàquines
DAVID MIRÓ @MIRODAVID

‘El Mundo’ lamenta la no imputació de Camps i Barberá

Una de les claus que alimenta la hipòtesi d’una derrota del PP al País Valencià són editorials com el d’ahir a *El Mundo*, impensables fa només uns anys. Ahir el diari dirigit per Pedro J. Ramírez es va quedar a gust criticant el Tribunal Superior de Justícia del País Valencià per no haver imputat l’expresident valencià Francisco Camps i l’alcaldessa de València, Rita Barberá. “El comportament de Camps i Barberá en aquest assumpte

aixeca prou sospites per no posar traves a la investigació. [...] Potser no hi ha prou indicis per fer-los seure al banc dels acusats però sí per investigar amb detall quina va ser la seva participació. Pretendre que aquesta tasca es faci a Palma és surrealista. El que subjau en la interlocutòria és un zel excessiu en la protecció dels polítics”. En la batalla de Ramírez contra Rajoy, el PP valencià és una peça important.

Rocío Martínez-Sampere, molt clara a ‘El País’

La diputada socialista és una de les plomes més cotitzades del PSC. Si a l’agost va triar l’ARA per presentar la seva particular tercera via entre els crítics i la direcció, ahir firmava un article d’obligada lectura a *El País* escrit a quatre mans amb el polític José Fernández Albertos en què animava Mariano Rajoy a permetre una consulta a Catalunya. La frase clau és: “No trobem cap raó democràtica per negar la independència de Catalunya si així ho vol de manera persistent una majoria dels seus ciutadans”. *Chapeau!*

Al racó de pensar

VICTORIA PREGO

ARTICULISTA D’EL MUNDO

“El fet final és que l’espanyol és des de fa molt de temps una llengua preterida, pràcticament ignorada en moltes escoles d’Espanya”

RADIO

Cantizano, la nueva voz de Cadena Dial

FLOR GRAGERA DE LEÓN, **Madrid**

Fans coreando las canciones brazos en alto, silbidos de admiración, luces, muchas fotos y voces llamando para captar la atención de artistas y locutores. Solo faltaban los mecheros. “¡Busta! ¡Busta!”. Y eso que no era un concierto. David Bustamante fue uno de los cantantes que acompañó ayer a Cadena Dial en la presentación de su temporada 2013-2014. Fueron muchos otros: Pastora Soler, Melendi, Sergio Dalma, Da-

vid DeMaría, Nena Daconte... La cita con la única cadena que emite música en español las 24 horas se celebró en los cines Callao de Madrid y tuvo el especial protagonismo de Jaime Cantizano, maestro de ceremonias de la velada y quien vuelve a las ondas para conducir junto a Mar Montoro e Isidro Montalvo *Atrévete*, programa que la cadena emite desde las 6.00 a las 10.00.

En la fiesta de la radio se intercalaron las presentaciones de los locutores y las actuacio-

nes de artistas: Manuel Carrasco, el mexicano Carlos Rivera o el jovencísimo Salvador Beltrán. Un encuentro entre los presentadores y los colaboradores de *Atrévete*—Pedro García Aguado, Cristina Tárrega, Laura Sánchez (quien lanzó un mensaje desde la pantalla), Sebastián Maspons y Rocío Ramos-Paul—se desarrolló entre bromas. El público pudo participar con preguntas sobre el secreto del ingenio radiofónico de Montalvo o la vuelta a la radio de Cantizano, quien declaró: “Este es un reto

que me hace sonreír”. Siguen en las ondas otros programas como *¿Qué falló en lo vuestro?* o *Dial tal cual*, de repaso a la actualidad musical, y los locutores Rafa Cano, MJ Aledón, Jaime Moreno, Estefanía Sayers, Marta Briz, Vicente Zamora y Javier Ayuso ante los micrófonos. Carmen Ramírez, también de la familia Dial, declaró que la emisora continuará apostando por nuevos valores, para una audiencia que se sitúa en 2.307.000 de oyentes, según el último Estudio General de Medios.

Antón Castro guanya el premi Nacional de Periodisme Cultural

► El periodista Antón Castro va ser reconegut ahir amb el premi Nacional de Periodisme Cultural, concedit pel Ministeri de Cultura i dotat amb 20.000 €, que té per objecte reconèixer la trajectòria periodística en l'àmbit de la cultura realitzada per un espanyol. El jurat va distingir Castro per la seva "destacada tasca" en premsa, ràdio i televisió, especialment al suplement *Artes y Letras* de l'*Heraldo de Aragón*, així com en el programa de televisió *Borradores*, d'Aragón Televisión. / Redacció

ARXIU

Antón Castro

233GRADOS.COM

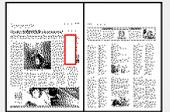
El equipo de fútbol del Ceuta veta a los periodistas

El «veto informativo» que están padeciendo de la Agrupación Deportiva Ceuta Fútbol Club se extiende a los periodistas deportivos de varios medios de la ciudad, como son el ente de radio televisión local RTVCE, la agencia de noticias Área 11 y la web de deportes *Ceutadeportiva.com*.

Hace dos fines de semana hubo un intento de desalojarles del estadio y el pasado sábado no se les permitió el acceso a la tribuna de prensa desde la que normalmente hacen su trabajo, a pesar de que los periodistas estaban «correctamente acreditados» y teniendo que informar desde

«una grada al descubierto», mientras las cabinas «permanecían vacías».

Según un artículo publicado en *Ceutadeportiva.com*, el motivo de este comportamiento contra los periodistas es que la Junta Directiva del club ceutí no «comulga» con sus opiniones.

JEFF BEZOS

Los periódicos se convertirán en «artículos de lujo»

Durante la presentación del Kindle Fire HDX, el nuevo propietario de «The Washington Post» y fundador de Amazon ha valorado que en un futuro los periódicos impresos podrían convertirse en «artículos de lujo», como respuesta a una periodista de la NBC y casi dos meses después de haber adquirido la mítica cabecera estadounidense por 250 millones de dólares.

